

Az autogrampiacon

Két Törőcsiket – egy Schirilláért...

Kajak-kenu

Edzőtáborban a juniorok

Ma, január 6-án utazott el a zakopanei edzőtáborba a magyar junior kajak-kenu válogatott. Pél József vezetésével három edző – Feővényessi Attila (kenu), Váradi Márton (női kajak), Solti István (férfikajak), egy sioktató (Vásárhelyi György) és 24 versenyző kelt útra. A szegediek közül három Szabolcs-Délalp versenyző vesz részt az edzőtáborozáson, mégpedig Kmeth Sándor, Vitáris Mária és Vaskó Tünde. A magaslati edzőtáborban január 18-ig készülnek a versenyzők az idei évadra.

Igy kellett volna tippelni!

A totó 1. heti játékszelvényén szereplő mérkőzések helyes tippjei a következők: x, x, 1, x, 1, 1, x, 1, x, x, 1, x, 1, x.

Az új esztendő első szegedi sporteseményére szombaton délután került sor, amikor a régi hid és a klinikák előtti Tisza-szakaszon Schirilla György kétszer átúsztatta az áradó folyót.

Nagyon sokan vitatják Schirilla György vállalkozásainak sportértékét. Van, akik csak legyintenek egyet, és olyanok is szép számmal, akik megmosolyogják. Én úgy vagyok vele, csinálja utána! Rádásul nem árt senkinek vele! Akik pedig komolytalannak tartják, hogy egy 46 éves sportember egy szisszenés nélkül fürdőnadrágra vetkőzik és minden hókusz-pókusz mellett belegázol a 2 fokok vízbe, azoknak látniuk kellett volna mennyi embert érdekelt szegedi vállalkozása. Utoljára a nyári motorcsónakversenyek fénykorában láttam ennyi szurkolót a Tisza partján. Legalább 10 ezren várták a rakparton Schirilla György „vízbeszálását”.

*

A 2 órás start előtt a Tisza Szálló halljában beszélgettem a jeges folyóvíz szerelmével. Természetesen most is mellette volt Vass Józsi bácsi az örök sportbarát, Schirilla „holdja”. A héten szinte a nap minden órájában úton volt, illetve a kis propagandahadjáratot szervezett, hogy szombaton délutánra minden rendben legyen.

Józsi bácsival 1957. július 29-én találkoztam először, amikor meggyújtotta a városháza előtt a maratoni lángot. Barátságunk azóta töretlen — kezdte a beszélgetést Schirilla György, majd az első szegedi Tisza-úszásáról beszélt:

— Ezelőtt húsz évvel, 1966-ban úsztam először Szegeden a jeges Tiszában. A legkeményebb telet tavaly fogtam ki. Teljesen beállt a folyó, csak a híd alatti keskeny csikban tudtam úszkálni egy hosszabb lékben.

— Ez a tavalyi bravúr nagyon veszélyes vállalkozás volt, hiszen egy jegcsuszamlás akár végzetes is lehetett volna. Gondolt erre akkor?

— Csak egy pillanattal. Aztán már azon voltam, hogy ezt a nagyon hálás, lelkes szegedi közönséget nem csaphatom be!

— Miért csinálja?

— Ez életmód, és úgy kapcsolódik napjaimhoz, mint a hús nélküli étkezés, ugyanis szigorúan vegetáriánus vagyok!

— Ön szerint sportteljesítményként értékelhető ez a téli „fürdőzés”?

— Én annak tartom. Egész évben készülök rá. Ime néhány példa: november 7-én Szentendrétől az Arpád hídig úsztam a Dunán. Bécsig 267 kilométert futottam egyhuzamban. Tegnap ismét a Dunán készültem a mai bemutatásra. — Felhúzza a lábát a melegítőjét és mutatja a sebeket. A borotvaéles

jég- és kőkések nyomait. Nem utolsósorban felmértem magam is, mire vagyok képes.

— Legutóbb az ökölvívószövetség főtájkára volt. Hogy került erre a posztira, mivel foglalkozik jelenleg?

— Papp Lacihoz baráti szálak fűznek, és amikor „biliborulás” volt a főtájkári székből, engem választott. Szakedzői képzésem van. Egy évig dolgoztam az ökölvívóknál, aztán elváltunk, mert adminisztratív munkára állítottak. Ez pedig nem kényerem. Jelenleg a Sportpropaganda Vállalatnál szerkesztő vagyok.

— A család, hogy fogadja vállalkozásait?

— Anett lányom 13 éves, Kinga 26. A 21 éves Tamás az FTC kerékpárversenyzője, a 24 éves Gyuri maratonista. Ő segít nekem rengeteget a bemelegítésnél, gyúrásnál. Beszélgetésünk közben megérkezik a felesége:

— 28 éve házasok vagyunk. Már megszoktam Gyuri életritmusát.

— Ki fedezi ilyenkor a kiadásokat?

— Ő! — mutat a feleségére, majd hozzát teszi: — köszönettel tartozom a Tisza Szállodának, akik ezúttal vendégként fogadtak az egész családommal.

— A szegedi úszás után mire készül még?

— Egy hét múlva, január 11-én az Erzsébet és a Szabadság hid között átúszom a Dunát is. Nagyon várom a tavaszi hónapokat, mert akkor jelenik meg új sportkönyvem: „Egy távfutó valóságai” címmel — mondta, aztán fél 2-kor udvariasan elbúcsúzott: — Találkozunk az úszás után...

*

Hatalmas tömeg tolongott 2 óra előtt a múzeum előtti partfalnál. Aztán Schirilla pontosan érkezett, levette melegítőjét és belegázolt a 2 fokok vízbe. Figyeltem a vonásait. Faarccal merült a vízbe, és kezdett tempózni a túlóral felé. Mellette hatalmas farönkök, ágak úsztak el. Tíz percbe sem telt és az úszegedi szabadstrandnál ért partot. Elfutott a híd lábáig, aztán elindult vissza a szegedi oldalra. Ahogy sodorta a folyó, úgy hullámzott egyre lejjebb a tömeg. A Sellő ház előtt fergeteges taps fogadta. Gratuláló kezek nyúltak felé, autogramokat osztogattak, és választott a televízió riporterének kérdéseire.

Természetesen úszónadrágban, vízesen. A hálás gyerekek egészen a Tisza Szállóig kísérték.

*

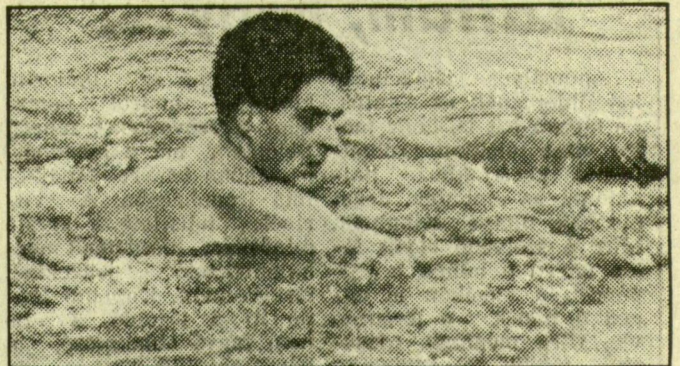
— Milyen érzés — ha csak fél órára is — Szeged legnépszerűbb emberének lenni? — kérdeztem tőle az étterem előterében.

— Csodálatos érzés! Ilyen hatalmas érdeklődést még soha nem tapasztaltam, ez az őszinte szeretet egészen megható. Rengeteg gyerek volt a parton, s ha közülük csak néhány emlékezni fog arra, hogy a testét örökösen edve komoly teljesítményekre képes az ember, már megérte! A víz egyébként kitűnő volt, nagyon jól érzem magam. Jövőre ismét eljövök — mondta, aztán megbeszélte, hogy 1987 januárjában valószínű változtat a programon, és az új hídtól fog leúszni a klinikáig.

A Tisza Szálló előtt a srácok ezen a napon két Törőcsiket kínáltak egy Schirilláért!

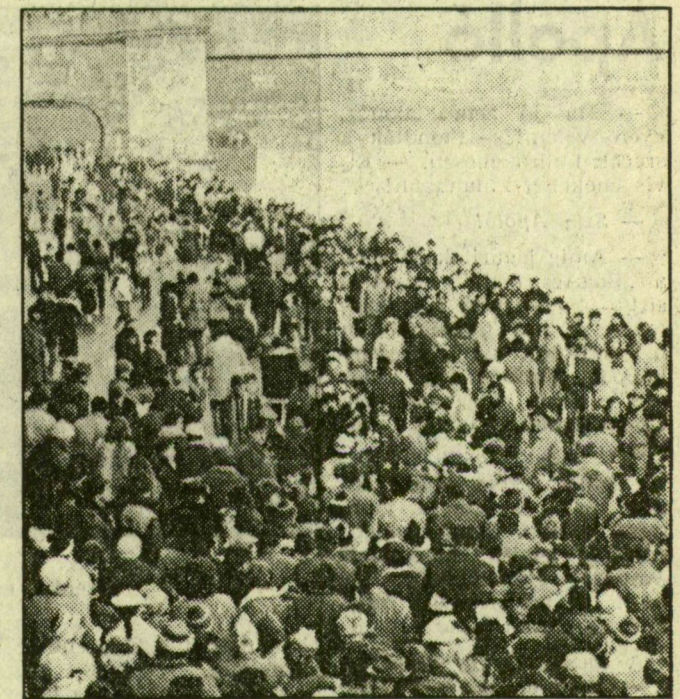
Nagy László felvételei
Start előtti pillanatok

A Tisza közepén

Nyilatkozat a televízióknak

Egy részlet a nézőközönségből

Autogramkérők gyűrűjében

Volt egyszer egy gólkirály

Kalmár György halálára

Hosszan tartó, súlyos betegség után, január 2-án, 73 éves korában elhunyt Szeged legendás híru labdarúgója, Kalmár György. Élete, sportpályafutása ezer szállal kötődött szeretett városához, az őt becsülő szurkolókhöz. Ústökőként tűnt föl Szegeden. Tizenhat éves korában már az SZTK felnőtt labdarúgója, játékos volt, aki baráti segítséggel 19 évesen a svájci Lausanne-ban játszott, majd onnan a Rouen és a Reimshez igazolt. Több évi profiszereplés után tért vissza a Tiszaparti városba, és tagja lett az egykori Szeged FC-nek, ahol olyan kitűnőségek között ontotta a gólokat, mint Lakat, Baróti, Tóth Gyurka, a kapus.

Vérbeli center volt, aki értette a góllövés tudományát. Nem egy volt a nagyok, a híres középcsatárok közül, hanem ő maga volt a center, aki az 1941–42-es bajnoki szezonban 35 góllal a gólkirályi címet is megszerezte, a 27 gólos Zsengellér Gyula előtt. Az aktív labdarúgástól 31 éves korában visszavonult, de sohasem szakított a meg kapcsolatát a játékok „királyával”.

Az ötvenes években először a Szegedi Haladást vezette el az NB I. kapujába, majd edzősködött a Szegedi VSE, a Békéscsaba és a Szegedi Dózsa csapatánál is.

Igaz, a válogatott mezét egyszer sem ölthette magára, mert Gyusza bácsi fénykorában külföldön ontotta a gólokat. Élete során sokszor állt választás előtt. Hosszú töprengés után mindig a legjobb megoldást választotta, és elszánt lelkesedéssel szolgálta a labdarúgás ügyét. Ha művész lett volna, most azt is írhatnám, művészi alázattal. De miért ne? Labdarúgó-művész volt, gólygáros, akiért rajongott Szeged sportközönsége. Így azután szerénysége, kedves emberi magatartásaméltán párosulhatott a mindig kiváló teljesítményre összpontosító szorgalommal.

Emlékszem, milyen, megdöbbenéssel kísért örömmel újságolta a hatvanas évek elején a régi Hungáriában: Edzőnek hívnak Burmába! Meghöz a válogatott edzőjének. Lelkesedése azonban gyorsan töprengésbe váltott át. „Mennék én, de mi lesz itthon az öt gyerekkel?”

A futballisták asztaltársasága — ahol olyanok ültek együtt, mint Nagy Anti, Harangozó Sándor, Szekeres László — egymást licitálták fölül: „Menj csak, Gyusza, akárkit nem hívatnak. Legalább megtanítod focizni őket!” Majd odaintet-

ték a pincért: Kérünk egy adag rizst, hozzá két pálcikát.

És Kalmár Gyusza elment. Két évig hírt se hallottunk róla. Nem állt oda a biliárdasztal mellé, hogy nézze a fehér golyók futását a zöld posztón, nem ült le a mindig hangos baráti asztaltársasághoz, hogy felidezzenek emlékezetes meccseket. Amikor hazatért, éppen csak ruhát váltott, máris utazott Algériába, hogy egy élvonalbeli klubcsapat edzéseit irányítsa egy évig.

Tisztelték, szerették. Amikor Szegeden vendégszerepelt a nagyválogatott, az aranycsapat, egyszer csak arra lettünk figyelmesek, hogy Puskás Ócsi és Kalmár Gyusza összelelkézve lépnek be az étterembe. Mögöttük Tichy, Machos, Kocsis, Lantos.

Nagy Anti mindjárt kész volt egy kis ugratásra: Remélem, centert nem hoztatok magatokkal, Gyusza holnap ráér. Persze, csak ha győzelemre játszottok! Igaz-e Huru? — fordult a kariká lábú balösszekötőhöz a hórihorgas balszélső.

Múltak az évek, és Kalmár lelkesedése mintha alábbhagyott volna. Amikor találkoztunk, szinte szégyellve-súgva mondta: Még a szerelést sem érdemlik meg! Igazán haragudott, de szavaiból inkább az aggódás csendült ki a sorozatos kudarcok láttán. „Hogy Szegeden ne legyen tehetőség, az lehetetlen! Hiszen innen indult... Soroljam?” És sorolni kezdte.

Példás férj és családapa volt. Büszkén emlegette a négy fiát és a lányát. Közülük egyedül Gábor lépett nyomdokába, és egészen az utánpótlás-válogatottságig vitte. Meghitt örömet tizenöt unokája körében érzett, meghatottságot pedig szobrászművész fiának tárlatmegnyitón. Állt a közönség sorában, és csak a megnyitó után fordult oda hozzám: „Ugye, hogy tud a fiú?” A kérdésben egész életfelfogása benne volt. A tudást tartotta a legfőbb emberi mércének. A munkával megszerzett tudást, amely tehetsége révén sikeres labdarúgóvá tette őt is.

Mindenkit ismert és mindenki ismerte a városban. A Centrum Áruház totó-lottó „osztályát” afféle sportfórummá avatta. Itt élte életének utolsó éveit, és idézte föl régvolt idők fociját.

Volt egyszer egy gólkirály. És bizony mondom nektek, az élők emlékezete örökön őrzi azokat, akiket szeret.

Polner Zoltán

Bagaméry László